kus temma köikumatta lotust Jummala peäle täieste temmale kätte tassuti.

4.

Jummala näggematta armo-wallitsus.

Kaugel maal hommiko pool ellas üks weike rahwa selts, mis kangeste hoidis ebbausso ja wodra-jummala tenistusse pole. Said siis, kui nende kunninglik wallitseja olli surnud, issekeskis ridusse selle mehhe pärrast, kedda piddid ommast soust se surnud kunninga assemele wallitsema. Wötsid wimaks sedda nou, üht üsna wodrast meest, Jeraeli soust, Abia nimmi, enneste jure kutsuda, et kui kunningas nende üllewallitseks. Se sündis sel aial, mil Salmaneser, Assuri rigi kunningas, Israeli riki olli ärrahäwwitand ja rahwast wangi winud. — Abia olli tark ja jummalakartlik mees, kelle südda raskeks läks, need alwad paggana usso wisid nähhes, mis ollid likumas nende jures, keda ta piddi eddespiddi wallitsema. Kui keik melitaminne, lahke palluminne ja kowwa maenitseminne ei moddund suggugi, rahwa meelt pöörda, läks kunninga waim nukraks temma sees. Agga Issanda Waim räkis temma waimule, ütteldes: „Kas sa ehk mötled, nagoma ei jäksaks selle rahwa wodra-jummalatte kuiud ärrahukkata? Kannatan agga nendega, ja lassen omma armo-päikest paista nende peäle. Te sinna nendasammoti!“ —Sedda maenitsust möda wallitses Abia eddespiddi kannatlikko ja targa melega. Rahwa luggu läks sest kül muist parremaks; agga ommeti wanna ellatand kunningas ei saand wimaks neist mitte täieste jäggo. Olli siis ses lotusses, et temma poeg, kes selle au järre pärria olli, ehk mönnusaminne woiks korda sada se nouga,